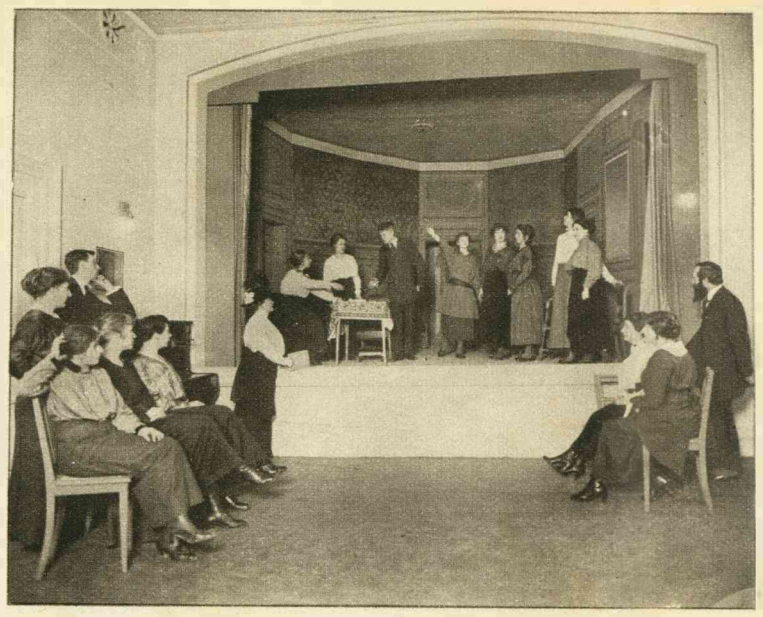

MEVROUW HEYERMANS' „ROMAN, 2e DEEL". *(V.F.B.)*
Het tweede bedrijf van Mevrouw Heyermans' tooneelspel „Roman, 2e deel", dat een dezer dagen met groot succes is opgevoerd in het Grand Theater te A'dam. „Roman, 2e deel" is het werk van de echtgenoote van den bekenden tooneelschrijver Herman Heyermans.

MEVROUW HEYERMANS' „ROMAN, 2e DEEL"
Mevrouw Heyermans temidden van de haar aangeboden bloemen. *(V.F.B.)*

DE TOONEELSCHOOL TE AMSTERDAM.
Een interessante kiek in de geheel gerestaureerde tooneelschool te Amsterdam, genomen tijdens de lessen van mevrouw Theo Mann. Geheel rechts op de foto de heer Balthazar Verhagen, directeur der tooneelschool. *(V.F.B.)*

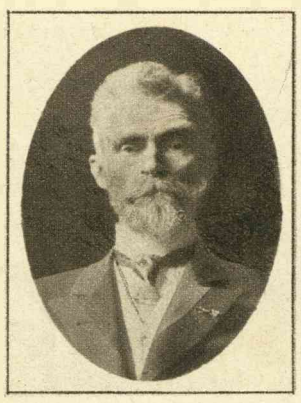
slecht verwarmde kamer. Hoe ze dan weer op haar oude plaatsje, waar ze nu al vijf jaar gezeten had, zou gaan zitten en brieven typen tot half een. Dan gingen ze koffiedrinken op kantoor, o, hoe haatte ze dat groote, holle, kille kantoorlocaal, en hoe gruwelijk vond ze het, daar met de anderen haar boterham te eten. Ze zat altijd alleen in haar hoekje, ze sloot zich niet aan bij de anderen, en ze wist, dat de jongere meisjes haar minachtend „de oud-gediende" noemden. Ze was er al vijf jaar. Volgend jaar werd ze negenentwintig. Ze was er gekomen toen ze drieentwintig was, op een salaris van f 25 in de maand. Nu verdiende ze f 55 en daar kon ze, als ze zuinig was, altijd, altijd zuinig was, van rondkomen. En daarom was ze gedwongen op dat kantoor te blijven, omdat ze daar nu ingewerkt was, en juist, omdat ze een „oud-gediende" was f 55 verdiende. Had ze maar kunnen studeeren, maar ook dat had ze niet gekund. Met moeite had ze een stenografie-diploma gehaald, en met heel veel moeite had ze nog talen bijgewerkt. Maar ze was altijd dom geweest.

Haar tanden klapperden tegen elkaar, en toch kon ze niet weggaan. Want ze voelde, hoe het verdriet haar overmeesterde, en hier zou ze kunnen snikken, huilen, schreeuwen desnoods, terwijl ze zich thuis toch altijd moest beheerschen, thuis . . . Rie lachte opeens minachtend-schel, thuis. . . had ze ooit een prettig thuis gehad? Vader stierf toen ze tien jaar was, en ze bleef bij haar ziekelijke moeder, tot die twee jaar geleden ook gestorven was. Toen was het kamerleven voor haar begonnen, en omdat ze eerst niet veel betalen kon, had ze alle misères meegemaakt. Nu was dat wel beter geworden, maar een thuis? . . . .

Alsof ze haar dagelijksch leven als een film zich af zag wikkelen, zoo pijnlijk-duidelijk keerden haar gedachten tot kantoor terug. Hoe ze na de koffie maar weer ging typen, tot zes uur. En dan langzaam haar papieren wegborg, langzaam de kast over haar machine zette, opdat de andere meisjes toch maar weg zouden zijn, als zij in de gang kwam haar kleeren halen. Want eens had een brutaal nest, een knap jong ding, spottend gezegd, toen zij probeerde voor het spiegeltje te komen, om te zien, of haar hoed recht zat: „Op zij kinderen, op zij, juffrouw van Dalen moet den spiegel alleen hebben." Wat hadden die woorden een pijn gedaan! Nadien kwam ze pas in de gang, als de anderen weg waren. En dan liep ze alleen naar huis.

En Zondags at ze bij haar broer, die boekhouder was, en schameltjes rond kon komen, want er waren vijf kinderen. Dan ging ze er tegen koffiedrinken heen, en zat stil tusschen het lawaai van vijf ongezeglijke bengels, af en toe ziekelijkbang dat ze kinderlijk wreede opmerkingen zouden maken over haar kleeren, of houding of gezicht. Na het koffiedrinken, hielp ze haar schoonzuster afwasschen, en dan gingen ze wandelen, altijd het Vondelpark door, en ze voelde haar hoofd moe worden van de zeurige stem van haar schoonzuster, die altijd over de kleeren en de kinderen en de huishouding sprak. En dan naar huis eten, en dan vaten wasschen en aldoor, aldoor hetzelfde.

Eens, twee jaar geleden, was er iets liefs in haar leven geweest. Toen was er op kantoor een nieuwelingetje gekomen, een aardig, blond meisje van even twintig. Ze had toen pas haar moeder verloren, en voelde haar verlies, ofschoon moeder, steeds ziekelijk, weinig voor haar geweest was, toch intens-hevig. En soms liepen de tranen stil over haar wangen en drupten neer op de brieven, die ze schrijven moest. En eens, toen ze ze stil, tersluiks afveegde, had ze opkijkend, of niemand het zag, den blik van twee lieve blauwe oogen ontmoet. 's Avonds na kantoor, toen ze naar huis ging, was

H. J. C. FUNCKE.

TH. PELS.

De hr. H. J. C. FUNCKE, hoofdcommies bij 't Dep. v. Oorlog te 's Hage, heeft 1 Jan. j.l., na den lande ruim 43 jaar te hebben gediend, 's Lands dienst verlaten. De heer Funcke is ridder in de Orde van Oranje-Nassau en oud-kapitein-kwartiermeester der voormalige schutterij te 's Hage. — 10 Januari l.l. herdacht de heer Th. PELS te 's-Hertogenbosch den dag waarop hij vóór 25 jaar de betrekking aanvaardde als secretaris van bovengenoemde gemeente. De jubilaris is Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

de nieuwe juffrouw naar haar toegekomen, en had gezegd: „Ik ben Truus Donker. Mag ik een eindje met U meeloopen?"

Van dien dag af had ze een vriendin gehad; Truus was een schat voor haar geweest, en langzamerhand had haar gesloten natuur zich voor Truus geopend. Ze gingen veel samen om, en ze droomde al van een plannetje, om later met Truus samen te gaan wonen, heerlijk, knus met haar beidjes, toen Truus eens op een avond, nadat ze al een tijdje stil en afgetrokken geweest was, bij haar binnen kwam rennen en haar bonten muts in de hoogte gooiend, gesnikt en gelachen en gehuild had, dat ze verloofd was, en zoo vreeselijk, vreeselijk gelukkig was.

Dien avond had Truus opgewonden door haar geluk, kinderlijk gezegd: „Rie, ik hoop, dat er ook eens iemand van jou zoo gaat houden. Het is zoo zalig." Toen had ze Truus aangekeken, en gezwegen. En Truus had haar gezoend en gezegd, dat Rie altijd, altijd haar vriendin zou blijven, en dat ze Wim gauw eens mee zou nemen, om hem voor te stellen en dat Wim ook vast een vriend van haar worden zou . . . .

De illusie! Ze was Wim op het eerste gezicht antipathiek geweest, dat had ze best gemerkt, en ofschoon Truus liever en hartelijker was dan ooit, was de stemming koel en gedwongen gebleven. Nu was Truus al een half jaar getrouwd, en in het begin, als ze wist, dat Wim niet thuis was, had ze Truus 's avonds nog wel eens opgezocht. Maar als ze daar dat knusse, gezellige huishoudinkje zag, en ze zag Truus als jong vrouwtje rondloopen door de aardige huiskamer en thee schenken, en ze hoorde haar vol verrukking spreken over alle leuke, kleine huishoudelijke voorvalletjes, dan kwam ze thuis, ontmoedigd en down. En eens was ze bij Truus geweest, en was Wim, vroeger dan ze verwacht had, thuis gekomen. Ze had Truus' gezichtje zien opglanzen, en ze had zich zoo ver afgevoeld van dat groote geluk, dat ze overhaast-verlegen afscheid genomen had.

Het groote geluk! Mechanisch herhaalde Rie die drie woorden. Ze wist, dat voor haar nooit, nooit het groote geluk komen zou. Dat zij eenzaam door het leven zou gaan, alleen, altijd alleen . . . . en toen kwamen de tranen, de pijnlijke, brandende tranen. En in dien kouden Octoberavond huilde ze lang, lang . . . .

Toen ze niet meer kon huilen, veegde ze haar gezicht met haar zakdoek af, en ging haar weg terug naar huis. Ze liep vèr voorover, haar schouders hoog opgetrokken. Moe, alsof ze uren geloopen had, klom ze de drie trappen op naar haar kamer, waar de deur weer in een kier stond, want de juffrouw was binnen geweest om het theeblad weg te halen. Ze stak het gaslicht op, en ging met hoed en mantel aan bij de tafel zitten, in het licht turend zonder iets te zien, en met een gedachte, die haar steeds 's avonds weer bekroop: „Als ik nu vanavond het gaskraantje eens open liet staan. Dan was het morgen voorbij . . . ."

Ze begon zich uit te kleeden, steeds daaraan denkend. Toen liep ze in haar witte nachtjapon naar de lamp, en draaide de gaskraan dicht. „Ik durf immers toch niet", zei ze zacht-wanhopig. En rillend trok ze het klam-koude laken over zich heen, en lang lag ze nog met open oogen in het donker te staren.

CORRESPONDENTIE. — Den Heer J. v. A. te L. - U had goed gezien, er was werkelijk in ons bericht in Tweeletterschrift een fout geslopen. Hoewel het gewoonlijk niet aangenaam is op een fout betrapt te worden, deed ons Uw brief in geheimschrift juist genoegen, omdat daaruit de belangstelling in ons artikel blijkt. Z.

INDIANEN OP DE GRENSWACHT.
Hoe onze jongens aan de grenzen zich in hun vrije uren weten te vermaken: een vroolijk troepje, dat zich met behulp van dekens en wat stroo tot Indianen wist te metamorphoseeren.

EEN 35-K.M.-WANDELTOCHT.
Een groep deelnemers aan den op Zondag 16 Januari te Tilburg gehouden 35-K.M.-wandeltocht, die in 6 uur moest worden volbracht. Vóóraan op de foto de leiders van den tocht, het Bestuur der Vereeniging „Tilburg Vooruit"; in het midden der groep zittend de oudste deelnemer (60 jaar) en de jongste (9 jaar) welke laatste den tocht zonder mededinging in goede conditie volbracht.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.